

תמיכה וסיוע לחשוכי בנים

שירבו, בזכויותינו

שירנו בזכויותינו

והתרומה שלנו יכולה להיות זו שתקרב את גאולתו. זו הזכות שלנו להיות שותפים בהקמת דורות באלפי בתים אלמוניים, זו הזכות שלנו לתרום לבוני עולם ולהעמיד עולמות. כשאנחנו מחפשים מה יביא לנו שנה טובה, מה יזכה אותנו בנחת מילדנו שלנו, כשאנחנו באים ליום הדין וליבנו עמוס עד להתפקע בשאיפות ובתפילות משלנו, בואו נעזור לבוני עולם להגשים שאיפות ותפילות של אלפי יהודים טובים. אי אפשר לעמוד בסכומים הללו לבד, אולי מליונרים יכולים להצליח, אבל זוג רגיל שרוצה ילד - חייב אותנו.

ברגע האמת, למול אופק חדש של שנה חדשה, יבואו הילדים לדלת, וידפקו, קצת חלש ומהסס, מודים על העבר, מבקשים על עוד מאות ילדים נוספים. פותחים לכם דלת אלינו, אל ארגון בוני עולם, דופקים בדלת שלכם. מדברים הפעם, כדי שנוכל להמשיך לעשות את עבודתנו בשקט ומאחורי הקלעים. הקשיבו לקולנו ושמעו בו פעיות תינוקות רבים, מתוקים מתוקים, נוגעות ללב, המבקשות מכם---

מבקשות לקרב את הרגעים היפים ביותר בעולם, לאפשר לאחיכם ולאחינו את האושר השלם הזה. שירבו, בזכויותיכם.

את עומק המשמעות? השורה התחתונה היא ברורה וחד משמעית. בוני עולם יכול לעזור רק כשהתרומות שלכם מגבות אותו. איש איש ותפקידיו במערכה הזו. והמערכה היא של כולנו. הזוגות מתפללים ונלחמים בגבורה, בוני עולם מסייעים בייעוץ רפואי והכוונה מקצועית, אך אין אפשרות בעולם להוציא אל הפועל את העשייה הזו ללא התרומות שלכם. אין אף רופא מקצועי שעובד בהתנדבות. אין אף תרופה שנמכרת בחינם.

ארגון בוני שילם השנה מיליוני שקלים למרכזי רפואה ופרופסורים שונים, וזכה לחבוק השנה קרוב לאלף תינוקות חדשים.

ראש השנה בפתח. בסלון הבית שלכם יעמוד אבא לברכת הבנים. שנה חדשה נפרשת, כמה נגוז מאחורי שמייה התכולים. כמה רצונות מרחשים בליבכם בשביל כל אחד מהילדים היקרים שלכם, זרע ברך השם. הילדים שלכם יצטופפו בעיגול סביב אבא, מבקשים את ידו על ראשם, את תפילתו ודמעותיו עליהם לפני יום הדין ואמא תתרגש מהצד ותדמע. הם יכופפו את ראשם המתוק, אבא יברך ואמא תתפלל, ויתאחדו שאיפותיהם הטהורות. כל כך הרבה רגעים חמים ומיוחדים ממלאים את חייכם. כל לילה כשמלאך שינה פורש כנפיו, ואת אמא עוברת בין החדרים והמיטות הקטנות ומכסה ונושקת וליברך יוצא אליהם. או בסעודת שבת, כשכל הצאצאים סביב, בבגדי מלכות, שרים בצוותא. רק תחשבו על היום הראשון של תחילת לימודים, מה שהורות נתנה לכם ביום הזה, כששלחתם אותם, עם כמה רגשות מגוונים, וכמה עוצמה וחיבור ותפילות. בחור עולה לשיבה, ילדונת נכנסת לכתה אלף, אמא מובילה בת לחופה ובוכה על דור העתיד. כמה רגעים מלאים, עמוקים, שאנחנו זוכים לחוש כהורים. ויש מי שביטור ריק,

מי יודע כמה גדולי עולם יעמדו מתוך הילדים הללו, כמה תלמידי חכמים, כמה מעשים יקרים ונדירים שיקומו מדור התפילות הזה. אלפים רבים של צאצאים לדורות רוצים לדפוק לכם בדלת, אבל כבר אין מקום בפתח, כי אם תחשבו על זה - מאחורי כל גזע משפחה מפואר, עומד סבא רבא אחד. אלפים גיעו אליכם. **אלפי צאצאי בוני עולם. זו היתה הנתינה שלכם שאפשרה, רק היא. תראו מה תרומה אחת שלכם מחוללת בעולם.**

ראש השנה בפתח, ואיש איש עושה את חשבונו האישי ואת בדק הבית. גם אנו בבוני עולם, הכנו את הבית, שטפנו וכיבדנו את החדרים, הכל מוכן, חיכינו רק לכם, כדי שתכנסו גם אתם, השותפים המרכזיים שלנו. בלעדכם הפעילות המופלאה שלנו לא תוכל בכלל להתקיים. בלעדכם אנחנו לא יכולים. פתחנו לכם דלת בעלון הזה, בואו פנימה, הכל שלכם ובזכותכם. ארגון בוני עולם פועל מאחורי הקלעים ובסתר. מאות חשבונות משולמות, מעטפות עם קבלות נשלחות ואין כל סממן של בוני עולם עליהן. הכל שקט ופנימי, הכל מקצועי ולוחש. לעולם לא תקראו בכותרת עיתון על מומחים שבוני עולם הטיסו מיבשת ליבשת, או על אירועים מרגשים בכל קנה מידה שמתחוללים חדשים לבקרים בדממה בין הכתלים הדיסקרטיים הללו. אבל הפעם, ערב ראש השנה, החוברת הזו קוראת בקול גדול, כי אין ברירה, אתם שותפים הכרחיים, זו לא בחירה, אלא צורך קיום. זו הדרך היחידה לאפשר את הפעילות שלנו. אין דרך אחרת לקרא לעזרה, חוץ מלקרא לעזרה. חייהם של דורות תלויים בכם. רק הנתינה שלכם תסייע לדור שיקום, הדור שהתפללו עליו כל כך, הדור שקיתונות של דמעות נשפכו עליו, דור ילדי בוני עולם.

פעם ידענו שבכסף אפשר לקנות ערכים חומריים: דירה, בגד ללבוש ואוכל לאכל. תמיד אמרו לנו - שמחה, אהבה, נחת, דורות ישרים מבורכים, ילדים טובים - אי אפשר לקנות בכסף. הכלל הזה השתנה. הצ'ק או השטר, המטבעות או האשראי כן יכולים להביא שמחה, נחת, ילדים טובים ודורות מבורכים. טלפון גשמי לגמרי, הוראת קבע והקראת מספרים מונוטוניים, יהיו אלו שיביאו לעולם ים של זכויות, אפשרויות לאינספור. ילד יהודי. האם אפשר להכיל

עבאתי לומר לכם תודה. לוחש הילד. פתח עומד ילד שאתם לא מכירים. ילד יפה וטהור, פאותיו סדורות לו, פניו מאירות, ועיניו בורקות.

אחריו עולים ההורים שלו, הילד כל עולמם. 'באנו אליכם', הם אומרים - 'להגיד שיש לכם עם מה לבוא ליום הדין'. אחריהם עולים אליכם ובאים ונוקשים עוד ועוד ילדים, מאות מאות רבים, הם והוריהם, כל ילד וחינו המיוחד וחכמותיו, מחשבותיו ומתיקותו, כל ילד ודפיקתו השונה, אחד מתבייש נצמד למשקוף, אחד צוחק בצחוק פעמונים. מגיעים תינוקים קטנים ומטופחים בעגלות, וורוד ותכלת, פעוטות שזה עתה לומדים ללכת בפסיעות מתוקות ראשונות, וגם ילדי חמד שאמא סלסלה להם פאות והם ארוזים היטב בחליפת חלאק'ה מהודרת. מאות ילדים יהודיים, כיתות שלמות, הם כבר אומרים שמע ישראל, ולומדים א' ב' ומברכים. תראו אותם ליד הדלת, ותסתכלו קדימה, יום אחד יקומו כל הילדים הללו דור חדש, מאות חתונות יחוגו ברוב אושר, ואף הם יחבקו תינוקים ואת צאצאיהם וילדי ילדיהם, יבואו אליכם הביתה וינקשו אצלכם בדלת בערב ראש השנה.

שנה טובה מכל הדורות שהקמתם. שנה טובה מהמוני הזכויות שלכם. זה לא במליצה. תראו כמה פרקליטים קניתם, תראו כמה מעשים, כמה נשמות. אתם בתרומה שלכם, אפשרתם את המציאות הזו.

המהפכה השקטה

4375 ילדים שלי

כשנכנסתי גיליתי תמונה גדולה ניבטת אלי מעם הקיר: האיש והאגדה, הרב שלמה בוכנר שליט"א. הוא הציץ מתוך התמונה התלויה, וכאילו אמר משם לכל הפעילים המדהימים שלו: תמשיכו, יקרים, תמשיכו. תקשיבו לפעיות המתוקות של 4375 תינוקות שנולדו לנו בבוני עולם השנה, זה יתן לכם כח לעוד יום של חזון ומאמצים.

הסתכלתי על התמונה. על האיש שבמשך שנים שבר קירות כדי לזכות לילד, וביתו נשאר ריק עדן. על האיש שנלחם, בודד, והיום הוא נמצא שם עבור כל זוג שממתין בארץ ובעולם. "ילד יהודי בכל בית יהודי" זו סיסמת חייו. הוא לא זכה לחבוק בעצמו ילד, אבל הוא זכה להביא אור לחייהם של 4375 בתים, ומקרב את החלום עבור מאות זוגות שעדיין מצפים.

סודות מאחורי הקלעים

יצאתי לחקור. מי מתפעל בשטח את המערכה האדירה והמקצועית הזו? מי נשכב על הכביש מול קופות חולים דרקוניות? מי מנהל שיה מקצועי עם הרופאים בשם הזוגות עשרים וארבע שעות ביממה?

מבחינה סטטיסטית כל זוג שישי בארץ נצרך לבוני עולם. אין רופא נחשב שלא מכיר בארגון כארגון על. הפעילות חובקת עולם ומתבצעת כל הזמן בכמה וכמה מישורים. רופאים מוטסים מחו"ל, מחלקות שלמות נשכרות לימים שלמים. מערך ענק של תמיכה יעוצית, רפואית, מקצועית, כספית ורגשית. לא עבור שלושים זוגות ולא עבור שש מאות - למעלה מעשרת אלפים פניות חדשות נרשמות מידי שנה! איך הדבר העצום הזה יכול לעבוד? איך מתפעלים פרוצדורות ענק? איך מגייסים סכומי עתק? מי ניצב לצד הזוגות ברגעים הקריטיים ביותר בחיים, כשגורלות נחתכים, ואפילו הורים אינם בתמונה?

בתוך מערכת פעילות רוחשת, רבת מתנדבים, שלוחות, ענפים, נושאים שחלקם המכריע לא ניתן לפרסום - מצאתי אנשים מלאי עשייה מצאתי יועצים פעילים ומתנדבים.

במאמצים הושבתי אותם סביב שולחן אחד, לפאנל מרתק, עבור כולנו. סביר להניח שאין בנמצא ריכוז כזה של נסיון חיים, ידע מקצועי מבריק - כל אחד בתחומו, מידה גדושה של דיסקרטיות וסודיות על, ובעיקר לב ואכפתיות שזועקת מכל פינה בתוך בית אחד, לא גדול במיוחד, בית 'בוני עולם'.

מחלקת ייעוץ הלכתי והמערך ההלכתי בבתי חולים

מחלקת ייעוץ רפואי

מחלקת תמיכה כספית

מחלקת תמיכה ריגשית

כולם כבר ראו ושמעו הכל. הם מאופקים ואחראים, מסננים את המידע בהירות רבה, ולא מסגירים אפילו סיפור אלמוני חסר שם מפני השמא והאולי. הפלאפונים לא שובתים לעולם. הזמינות מוחלטת. אין שעה שאינה שעה יפה לצרכים דחופים.

תקופה שקינה זוטרתית של גרביים נחשבה למותרות...

אני יושב מול הזוג 'פעילים ותיקים ב'בוני עולם' ושואל את עצמי ואותם- מה נקודת החיבור שלכן לארגון הזה?

אנחנו הגענו הנה מתוך ההתמודדות האישית, מהמקום של החסר והאין. מרבית הצוות של בוני עולם מכיר את ההתמודדות הזו לא דרך הזוגות, אלא מחייו האישיים. לפני עשרים שנה כשאנחנו היינו אלו שקורעים את השמים, עדיין לא היה ארגון 'בוני עולם' קיים. ניסינו בכוחות דלים של זוג בודד לדחוף קירות, להתמודד מול מרכזים רפואיים וצוותות אטומים והסברים חצויים. נאלצנו להתנהל בדרך של ניסוי וטעיה, להפסיד זמן יקר, לעבור טיפולים קשים לחינם, ולסלול לעצמנו דרך חדשה לגמרי. היה עלינו להשיג מידע רלוונטי בכוחות עצמנו וגם לממן בכוחות עצמנו את הטיפולים היקרים. את כל כספנו וזהבנו, כפשוטו, שילמנו עבור החלום לזכות בילד. היינו במצוקה כספית מחרידה. לא יכולתי באותם ימים לקנות זוג גרביים, ולא במליצה. אנחנו - ולא רק אנחנו, אלא כל זוג שהתנסה בהמתנה לילד - נדרש לשלם תשלומי ענק עבור מסכת טיפולים ארוכה שנכשלה פעם אחר פעם. שוב ושוב לווינו סכומי עתק, בשביל להתאכזב ולדעת שכל התקוות יחד עם הכסף נזרקו לים. נשלם את החובות האלו עוד שנים, אבל הטיפול - נכשל. וצריכים לצאת לדרך לטיפול חדש עם כספים חדשים, ואולי גם הוא יכשל---

לא היה איש להניח על כתפו ראש ולבכות, או להתייעץ איתו בהתלבטויות קורעות שהתחבטנו בהם. אף אחד מהאנשים שמקיפים אותנו לא דמיין איזה חובות רובצים על זוג צעיר ונחמד, אברך כולל, אישה עובדת. ואיך אין לנו שקל בשביל לקנות לחם. כולם היו בטוחים שבעוד הם שופכים כסף על גידול ילדים - אנחנו צוברים את חסכונותינו בקופה של זהב. איש לא שער את ייסורי הנפש והגוף, ההלוואות והגלגולים, החובות והמאבקים, האכזבות והכישלונות, שהיו מנת חלקנו וחלקם של כל זוג טרום 'בוני עולם'.

כך, מתוך ההכרות הקרובה עם הדמויות והאנשים, והניסיון לעזור לאחרים שעוברים התמודדות דומה למה שאנחנו חוונו, פגשנו את הארגון בחייתוליו. 'קב"ה רצה שנהיה חלק מהבית הזה, ונסייע לחזונו הגדול של הרב בוכנר שליט"א לקרום עור וגידים ולהתרחב.

זוג מחליט לפנות לארגון. מה קורה מהרגע הזה ואילך?

"אנחנו חדר מיון קדמי" - מחייך אליי אחד הרבנים מיועצי בוני עולם. במשך היום פונים זוגות בבקשת ייעוץ רפואי בתחומים שונים, כל פונה מועבר אל היועץ המתאים לתחום ההתמחות הספציפי שלו. בארגון בוני עולם מתקבלות מידי יום כעשרים פניות חדשות של זוגות המבקשים הכוונה ויעוץ ועוד פניות רבות בעניינים טכניים.

המצב של הזוגות מגוון לגמרי, והסיבות שבגללן הם פונים מאד מגוונות. לא כולם ממתנינים לילד. לא כולם נשואים זמן רב. חלקם אכן מצפים, וכבר אפילו יודעים להתמקד בבעיה מסוימת. התפקיד שלנו הוא להקשיב, למיין, להרגיע, לתת הסבר מקצועי, לקרא לבעיה בשם, ולהפנות למקום המתאים. במרבית המקרים היועץ יוצר קשר עם המומחה הספציפי בתחום ועוזר לזוג לפתור את הבעיה.

הם לא יכלו להגיע לבד אל המומחה?

על פי רוב לא. מרבית הזוגות שמנסים בעצמם עוברים חודשים ארוכים של ניסוי וטעיה. אלו המקבלים הדרכה מקבלים אותה מהסביבה המוכרת. הסביבה המוכרת שאיננה מתמצאת, שלא יודעת לקרוא

בדיקות וכמובן לא לאבחן את האתגר. התפקיד שלנו לא לחפש ב144, בשביל זה באמת יש אותן, את המודיעין של בזק. המקום שלנו, היועצים, להשתדל לשים אצבע על הבעיה הספציפית, אם לא באבחון הראשון אז בשני או בשלישי, הכל דרך הרפואה בקהילה כמובן ואח"כ, משם, להפנות אותם אל הכתובת היותר מדויקת בעבורם. אין בכוחנו חלילה לעקוף את הרפואה, בשום אופן, אנחנו רק משתדלים לחסוך בירוקרטיה, לחסוך עוגמת נפש וסיבוב של הזוג סביב עצמו רק מחוסר ידע או חוסר הבנה. כל היועצים מתוקשבים ביניהם ונמצאים בקשר מקצועי יומיומי ברמה בינלאומית. לומדים כל העת ומשתמשים בכל חידוש שיכול להקל ולו במעט על זוג אחד...

יועץ הסתרים

לבוני עולם יש מערך של יועצים רפואיים, כולם מומחים ובעלי נסיון, עושים עבודתם בהתנדבות. הידע הרפואי של היועצים מרשים ביותר. הם פוגשים מקרים של ממתנינים הרבה יותר מכל רופא ממוצע ומכירים את מרבית הבעיות, ומרבית הפתרונות, ויודעים היטב מי הרופא המתאים לכל בעיה.

אני באופן אישי, אומר לי אחד מצוות הייעוץ - מכיר את הריח של בית חולים, את הקור שנושב ממנו ואת התחושה של יום הדין כשאתה עומד לפני "כן" או "לא" חורץ גורלות. וכל כולך, כל חיך, תלויים בתשובה הזו. לפעמים כשמדובר בזוג שלא נשוי רק שנתיים...שעון החול מתקתק והולך, כל יום הוא קריטי. לעמוד מול רופא - כשאתה לא בטוח שהוא האדם הנכון. או לעמוד מול רופא שקשה לך מאיזו שהיא סיבה לתקשר איתו, או לרצות רופא מסוים כי הוא יכול להיות שליח - אבל אין לך כסף להשיג אותו---

כל הדוגמאות הללו לא מצוצות מהאצבע. מרבית הזוגות נתקלים בהם, אם הם לא עוברים דרך בוני עולם. מערך היועצים הוא הצלה, כפשוטו, ופותר את הבעיות הללו. הוא מעמיד מאחורי הזוג ארגון חזק, ארגון שהרופאים כולם מכבדים ומעריצים. הרופאים מתייחסים אחרת לגמרי לזוג שמגיע דרך בוני עולם. היועץ יודע לכוון. נמצא בשביל כל שאלה, לא משאיר לבד ברגעים הקשים. עוזר בקביעת התורים ובבירוקרטיה. הזוג לא טובע. יש לצדו

דמות מקצועית, שקטה וסודית. היועץ יהפוך בשבילו את העולם. כיום יש בידי הארגון כמויות עצומות של ידע פונקציונאלי, ידע שימושי, לא מהתאוריות, ולא ברמת העקרון, אלא הבנת הבעיה ופתרונה וחיבור בין הרופאים הכי מתאימים למרכזי הרפואה המתאימים.

כמה דולרים שווה נשמה?

טיפולים עשויים להיות עניין יקר מאד. האם בוני עולם מכסים כל הוצאה טיפולית?

'טיפולים עשויים להיות יקרים הרבה יותר משניתן לשער'. - עונה א' האחראי על מחלקת ההחזרים. 'אנחנו מדברים על עלויות ניתוחיות של אלפי דולרים, ועל תשלומים מצטברים לזוגות העשויים להסתכם בסכומים דמיוניים.

זוג שעדיין לא זכה לילדים ופועל על פי ההכוונה של הארגון - זכאי לכסוי של מאה אחוז הוצאות רפואיות. פירושו של דבר שהארגון משלם עבורו אלפי שקלים של תרופות, טיפולים, ניתוחים, וכל הנדרש. בשנה האחרונה לבד ארגון בוני עולם מימן השנה עלויות בשישים וחמישה אחוזים יותר מאשר בשנה שעברה עבור מרכזי הרפואה השונים בארץ.

אתה שואל איך הארגון יכול לעמוד בזה. לא תמיד הוא יכול. הכסף לא נולד אצלו והוא כולו תלוי באנשים טובים שתורמים. אנשים לא משערים

1-800-300-307

לתרומות ולהשתתפות
בסגולות (24 שעות):

בוני עולם
תמיכה וסיוע לחשוכי בנינים

בע"ה ירושלים, ד' אלול תשע"ב

לכבוד

חברי העמותה בנוי עולם

בני ברק

שלום רב

כרו"ח של עמותתכם מאז יסודה הנני לדוח כדלקמן:

מטרות העמותה כפי שאושרה הינן מתן עזרה למשפחות חסרי ילדים ולמען קידום הילודה

עפ"י הדו"חות הכספיים המבוקרים לשנת 2011 עלות הפעילות וההוצאות הסתכמו בסך מיליוני שקלים

הפעילות אכן בוצעה לקידום מטרותיה ע"י הענקת תמיכות כספיות לאוכלוסייה המיועדת וכן מתן תרופות ועזרה רפואית ע"י רופאים בארץ ומומחים מחו"ל.

לצורך הרחבת התודעה לעידוד הילודה מקיימת העמותה כנסים סימנרים ימי עיון והפצת חומר כתוב.

לעמותה אישור ניהול תקין מרשם העמותות.

פעילויות העמותה נבדקו ע"י משרד התמ"ת, הבריאות והרווחה וכן ע"י רשויות מקומיות והוכרו כמועילות לציבור הרחב.

גם ידי יד כהה תיכון עם מפעלכם וכל המסייע לעמותה זוכה למצוה שתגן עליו אלף המגן.

אביגדור הדאיה
רואה חשבון
ירושלים

בוכה כמו ילד, ואני שומע שברי מזל טוב, חנוקים מהתרגשות שאין לה מילים. אשתו לצידי. הם מתקשרים לבשר לי את הגדולה שבבשורות אנוש. הם מספרים לי שהמסע שלהם מצא אותם עם ידיים מלאות עם סיומו, ואני שהלכתי איתם בשביל - מבין את עומקו של הרגע הזה בו הם הופכים להורים, ואין לי רגע טוב מזה בחיי.

**כתף להניח עליה את הראש
מה מקומה של התמיכה הרגשית במערכה?**

על פי רוב הצעירה לא מעוניינת להרחיב מעגלים - עונה הגב' ח', האחראית על המערך הרגשי - את לא יכולה לשתף אבא ואמא, ואין חשק וטעם שאחותך עם שבעה ילדיה תהיה מעורבת בחייך ברמה כזו. ואת מחפשת אנשים שיבינו שגם אם היום את שבורה ורצוצה, מחר כבר תתחזקי. אין לך סבלנות לרחמים. יש מקרים שמדובר בדילמות קורעות, וקשיים שאי אפשר להעלות על דעת והצעירה שמסתובבת עם מסיכה יפה וחביבה ובאה לעבודה כרגיל, מתמודדת עם טרגדיות או התלבטויות חיים שיכלו לפרנס ספר עב כרס, ואפילו אחיותיה לא יודעות. לפעמים היא זקוקה בדחיפות ליעוץ. התומכות הרגשיות שלנו הן נשים מופלאות. עובדות בהתנדבות גמורה. כולן קיבלו הכשרה הן מהפנ הרגשי, והן מהפנ הרפואי - מקצועי. לבד מהתמיכה הפרטנית יש לנו קבוצות תמיכה בכל רחבי הארץ, וביחד אנחנו חוגגים שמחת תורה ומסיבות פורים ומסיבות חנוכה. פעילויות, נסיעות לקברי צדיקים. הצורך והביקוש הרב כרוכים בעלויות כבדות. החלטות נבונות ומעשים נכונים בימים לא קלים, התייחסות רגשית נכונה וגיבוי - תורמים את חלקם. לפעמים אנחנו רואים השפעה ישירה ובולטת על תוצאות הטיפוליים.

איך נבחרו התומכות?

פרסמנו מודעה קטנטונת באחד המקומונים, אינץ' על אינץ'. להפתעתנו, תוך פחות מיממה הוצפנו במאות פניות. סוננו נשים ספורות בעלות הכשרה מתאימה. כולן מעל גיל ארבעים, מנוסות, פנויות רגשית ובשלות. המחלקה הרגשית כוללת יעוץ, קבוצות תמיכה, וידידות אמת עם התומכות.

חלום וורוד או תכלת

הרבה חלומות, וארגון אחד. כל אחד מן הזוויות שלו עושה כל מה שבידו כדי להגשים את החלום הוורוד או התכלת הזה. על לאה אמנו נאמר שהייתה מתאוה בליבה להרבות שבטים בעם ישראל וראה השם את רצון ליבה. הקב"ה, שמפתח חיה בידך, אגא פתח את אוצרך הטוב מעל הבית הזה, ואסוף את התפילות הדמעות המאמצים וכל הרצונות הטובים שקורנים מהלבבות הפועמים פה. כי ממש כמו לאה, גם הם מתאמצים להרבות שבטים בעם שלך, ובקשתם - לא רק לביתם שלהם. הם לוחשים את ברכת הבנים עבור כל בניה, עם ישראל. ברך אותם, זכה אותם לסייע. וזכה אותנו, כל האנשים מסביב להבין עד כמה מקומו גדול ומכריע במערכה הזו, ואיך בשקט בשקט, בתרומתו האלמונית יכולים גם אנו להצטרף למערך האדיר הזה ולהיות מבוני העולם.

**צר לי, אתם בסוף התור.
ברמה האישית, איך העבודה בשבילך?**

ברמה האישית אני רוצה לצעוק "אגא". אני לא יודע איך להסביר לתורמים כמה ענק הדבר שהם עושים. העלות של טיפולים היא מטורפת. בוני עולם שילם בשנה האחרונה מיליוני שקלים לטיפולים. קופות החולים כל הזמן מקצצות ומקצצות, הסל הולך ומצטמצם, ועוד תרופות יורדות מן הרשימה. לאנשים אין כסף, המצב הכלכלי הכללי מעורער. אין סבים עשירים, והורים אמידים. העול הזה נופל על בוני עולם. אלפי זוגות חדשים פונים אלינו כל הזמן, ואסור לנו להשיב את פניו ריקם. העבודה שלי כביכול טכנית. טפסים של בתי חולים, חיובים וחשבוניות לתשלום, וצ'קים. אבל מי כמוני יודע מה מתחבא מאחורי כל קבלה שכזו. אני נכנס למשרד הביתי שלי ורואה ערימה של שלושים חשבוניות, ויודע שמאחורי החשבוניות הללו עומדים שלושים סיפורי חיים.

**ריח זר של בית חולים
מהו מקומה של ההשגחה ההלכתית?**

הצוות ההלכתי של ארגון בוני עולם בעל שיעור קומה ורב זרועות הוא נמצא בכל מקום הוא זמין בכל שעה ובקיא בכל תחום והמסתעף הימנו. ארגון בוני עולם פתח דלתותיו למומחים בתחום והושיב אותם סביב שולחן אחד עם פוסקי הדור ומוצי"ם על מנת ליישב בעיות העומדות על הפרק ולהגיע לפסק הלכה מדוקדק על קוצו של יוד, למול ההתקדמות הטכנולוגית.

בבתי החולים דרוש פיקוח הלכתי למען לא תצא תקלה תחת ידינו, לצורך כך הכשרנו נשים מקצועיות בתחום אשר קבלו אישור מוסמך מרב כדי לפקח בבתי החולים על מנת שכל ההתנהלות תהי לפי רוח ההלכה.

ש' רכות מערך ההשגחה:

בתור אחראית ההשגחה ההלכתית, אני מתנהלת תחת הפקוח ההלכתי של בוני עולם הנמצא בקשר רצוף עם פוסקי הדור, אני נמצאת עם זוגות בימים הקשים בבתי חולים ועומדת לימינם כנציגת בוני עולם.

גם בתוך המערך של בוני עולם, יש ימי שיא. אחד מהם למשל הוא כשאנחנו מביאים פרופסור מיוחד מחו"ל, מומחה מספר אחת בעולם, פעמיים בשנה, כדי לבצע ניתוח מסוים. אנחנו שוכרים אז מחלקה שלימה, ולחלק מהזוגות מדובר ביום גורלי ורב משמעות. על פי רוב הזוגות באים ממש לבד, אפילו ההורים אינם בתמונה, והמתח עצום. מדובר בשעות גורליות שלא ישכחו לעולם. לפעמים השעות מתארכות, והרגעים מורטי עצבים. באופן טבעי נוצר איזה קשר עמוק ופנימי שזר לא יבין אותו. אני מצויה אז בבית החולים, לצד הזוגות, לבדוק שלא נוצרות שאלות הלכתיות. וטוב לזוגות לדעת שמלבד הצוות הרפואי - נמצא בשטח בשבילים מישהו מטעם בוני עולם. אם התוצאות חיוביות - אלו הרגעים הכי מרגשים שיש, ואם התוצאות של הניתוח לא כמו המצופה, אני גם שם לצידי. להיות איתם ביחד, להזכיר להם שיש תקוות חדשות. גם כשפסו הסיכויים, - זכית לראות את ידו הרחומה של הבורא שמכוננת לטובה ובוראת את היש מהאין.

**טלפון בשלוש בלילה
רגעים של נחת, יש?**

הפנים מתמלאות נהרה, לפעמים, עונה אחד היועצים, הפלאפון שלי מצלצל בשלוש בלילה או בשש בבוקר, או באמצע סידורים. אני מרים אותו ומצפה לשמוע זוג שקיבל הוראות ולא הבין מה לעשות, זוג שנמצא בבית חולים וזקוק לעזרה דחופה. בעיות ענייניות - לא נתנו לנו חשבונית וטופס', 'חזרנו שבורים ורצוצים ולא מסוגלים להכניס שבת', 'הרופא היה עסוק ולא יכולנו לשאול'. והנה, למרבה ההפתעה פתאום, כמו איזה קרן אור גדולה אני שומע מהעבר השני של הפלאפון שלי פעיות טריות, קולניות של תינוק חדש שנוול לעולם, תינוק חי מלאכי, מתנה יוקרתית מאוצר הנשמות. האבא החדש מנסה לדבר איתי אבל על פי רוב הוא

עד כמה הכסף שלהם הוא פשוט הזדמנות לעוד חיים. לפעמים אנחנו עומדים מול שוקת שבורה, אין, פשוט אין מאין לתת. זה קורה כשבת אחת נזקקים כמה וכמה זוגות להוצאות ענק, וצריך לכסות שוב ושוב את ההוצאות של מאות זוגות אחרים. לא מדובר בתשלום של טיפול אחד, מדובר במאות אלפי דולרים כל חודש, ובהצטרבות של מיליונים. איך אפשר לעמוד בזה?

כמה "לא" אפשר לשמוע?

ומצד שני, האנשים הללו שמעו "לא" מהרופא, ומהרופא שבה אחריו, ומזה שאחריו, ומהמעבדה, שוב "לא" ושוב "לא". וסביבם נולדים תינוקים לכולם באושר ובקלות וכמובן מאליו, ורק הם שוב ושוב שומעים "לא", חוטפים מכות כל הזמן. והם מתחזקים ובוכים אל השם, ובאים שוב לנסות, כדי לזכות בילד. האם הם יכולים לשמוע מאיתנו עוד פעם "לא"? האם נשאיר אותם להתמודד לבד עם 40,000 ₪? האם אני האחראי על התמיכות יכול להגיד "לא" לאדם כזה, שכבר שש שנים הופך את העולם כדי לזכות לילד, וכולו ונכסף להחזיק אותו, והוא עובר סבל נפשי ופיזי, ומנהל מלחמה שקטה שאיש סביבו לא יודע את פרטיה. האם אני יכול להפיל על זוג צעיר חובות כבדים כי אין לנו איך לעזור להם? ומה יקרה אם בחודשים הבאים הם שוב יזדקקו לסכום כזה? **מה זוג כזה אמור לעשות ללא 'בוני עולם'?**

אנחנו נמצאים כאן במחלקת התמיכות כדי להגיד לזוגות שלא ידאגו מהכסף. לפחות את דאגת הכסף אנחנו מסדרים. אנחנו נבקש ונתחנן לתורמים, אבל שהם, שמתמודדים כל כך - לא יצטרכו לדאוג גם לזה. אז אנחנו אומרים להם "כן" בשמכם. לפעמים אני חושב כמה נוכל להגיד כן? האם לא תגמר הקופה הזו? ואז - מה יקרה? מה זוגות יעשו? ואני יודע שהדבר תלוי רק בהשתתפות של עם ישראל. רק בזה.

טיפול שגרתי לגמרי מסתכם בעלויות רבות. פעמים רבות חוזרים עליו, שלוש וארבע וחמש ושש פעמים. הסכומים מצטברים, ואפילו אלו שכבר השתמשו בכספי המתנות, וכבר ביקשו מהסבא הלוואה - עומדים בפני שוקת שבורה. גם התרופות יקרות ועלותן מצטברת, לא תמיד הן מאושרות בסל הבריאות, ולא תמיד מקבלים עליהן החזר מין הקופה. וישנן מעבדות מיוחדות אשר עולות דמים מרובים. לא פעם יש צורך בהתערבויות רפואיות מורכבות יותר או בניתוחים יקרים. ובעצם נותר סכום כביר על כתפי הזוג. יתרה מכך, פעמים רבות מדובר בניתוחים סבוכים הדורשים מומחיות גדולה, ואנחנו ממליצים מראש על רופא פרטי מסוים, כי כשמדובר בניתוח שיקבע גורלות - אף אחד לא רוצה להסתכן בסנדלר מקומי או בסט"ר שינסה פעם ראשונה. את כל ההוצאות הללו מכסים בבוני עולם.

איך ניתן לשמור על הסודיות של הזוגות, כשמדובר במאות גיליונות רפואיים ושמות של זוגות?

בשביל לשמור הסודיות של הזוגות בוני עולם פתח משרד ביתי. לא רצינו עשרים מזכירות צעירות שמחטטות במסמכים אישיים, לא רצינו מסמכים שמסתובבים במשרדים. לכן, כל מאות הזוגות שולחים את כל המסמכים באופן ישיר רק אל המשרד הזה, ושם בחדר מיוחד, שרגל זר לא דורכת בו, מתרכזות כל החשבוניות, ורק אחד מטפל בהם ושולח אותם חזרה. בכל חודש בממוצע נפתחים עשרות תיקים חדשים, וכל חודש יוצאות לדרך מעטפות עם החזרים.

ואתרי ככלות הכל

שום כלום חדש.

הכול אותו הדבר היה הווה רק שלא יהיה--- רק לא זה. אפילו השעה היא סתם שעה לא שעה טובה מדי ולא שעת שקיעה. עולם כמנהגו נהג, עולם כמנהגו נוהג... גם מוטי נוהג עכשיו לביתו, אז מה, לא מחכה לי שם דבר, אפילו צילי לא תשוב היום בצרהיים. והסדר המופתי מדי הוואזות היוקרתיות על הרצפה תעודת עניות לבית שבוגרוי הולכים על קצות האצבעות ושולי גלימתם לא נוגעת בהם חלילה, ורק צעירי הצאן עושים את דרכם בואכה משכננו, אבל ארוכה היא הדרך אל האושר, ארוכה ארוכה...

שום כלום בעצם, זה מה שמחכה לי. שום כלום חדש. צילי תאחר לשוב נשארו לה עוד סידורים בעבודה, שנה חדשה היא פותחת היום, יש יגידו בטח חדש, ובכל זאת- בעבורם, אלה שהשכימו קום לקדם בברכה את התשובה המיוחלת, יש שום כלום חדש! אפילו הדמעות כבר תושבות קבע בביתם. יש משהו, עוד "איין" אחד עגול וגדול. איך זכיתי בך צילי, מה מעשה טוב שעשיתי בנערותי רווית המרץ וההשתובבות שזיכני הבורא בגיבורה כמוך? איך אמרת לי בבקר, לאחר שנוכחנו בתוצאות הגרועות והמייאשות שוב, מוטי- נעצת בי את העיניים, הקב"ה דופק על כלים חזקים, אני יוצאת עכשיו לגן, מבטיחה לך לבכות בלילה, אל תדאג, החיוך המריר מתוק שלך, הנפנוף לשלום בתנועה קלילה והירידה החפזה במדרגות...

חריקת בלמים רועשת הרעידה את חוט המחשבה והשיבה אותו להתבונן על הכביש. 'כן מוטי', הוא לעג על עצמו באירוניה, 'אתה באמת רוצה שגם אותך לא יהיה ל?? קח אחריות, אתה כבר לא ילד.' קול סמכותי ובוגר, כאילו זה הרב'ה מנד'ל מהחיידר שצועק עליו כי שוב שכח איפה אוחזים ושוב דעתו היתה מוסחת--- "על מה אתה חושב?!" הוא שמע

אותו עכשיו ביתר שאת וביתר עוז "על הגוגואים מרדכי, על הגוגואים, כל החיים תהיה טרוד איתם, אה???" וכמו מאליה מוטי מציף את צריבת המכה שנחתה על לחיו בעת שענה "אמן" בקול לא שקט מדי, כזה שהגיע לאוזנו המאדימה של רב'ה מנד'ל והצדיקה, לפחות לשיטתו את הסטירה המצלצלת...
שוב צפירה. עוד רכב מנסה לעקוף את הנהג האיטי הרוקד בין המסלולים כמו הכביש שלו- "אה" מפטיר לעצמו מוטי כשהוא נעור לעוד דקה של שפיות

"על הגוגואים--- חה חה חה ר' מנד'ל, צדקת, כמעט תאונה קרתה פה בגלל הגוגואים שלך... או יותר נכון בגלל האמן שלי--- ר' מנד'ל, כמה תמים הייתי שעניתי אמן, אולי אם הייתי מכוון יותר, עומד לכל הפחות, חזקת "אמן יהא שמי רבא" במקום לחשוב עליך או להיזכר בך, הייתי יושב ממש ברגעים אלו עם- עם- עם מי בעצם? ומשחק איתו בגוגואים על הרצפה בסלון, זו המבריקה כמו אולם השמחות, הבהקת כמו השממה רק לא בלובן... אולי-"

לא אל תצפרו שוב, מוטי תופס את עצמו כמעט ברגע האחרון ושב לנהוג בתבונה.
גוגואים---

...

שום כלום חדש.

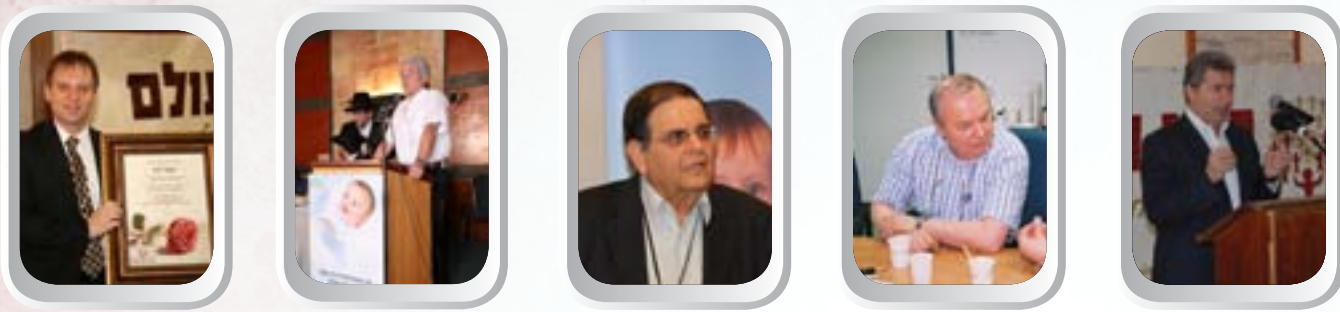
לא באמת, ממש ממש לא באמת. חצי עולם, או איך שתקראו לזה, בכל אופן קרוב לשני מליון תלמידים צעדו הבקר, מכותפים היטב ובגבם השחוח אפליקציה ממותגת או לכל הפחות פרחים. גם דולפינים אפשר, אישר פיני לאימא שלו אבל בתנאי שלא יהיה קטלן...
מליוני ילדים בתלבושת מוגהצת ונקיה, לפחות היום, רטט קל בשפתיים

ומאחוריהם כפול שניים הורים המתפללים, כל אחד בשפתו, לשנה פוריה ומוצלחת. גם צילי יצאה כמו כולם, כמו כל אלה לעבודתה אחרי חודשיים של חופשה ארוכה מדי, בדרכה ל"גן צילה".
רק לפני 8 שנים צילי הפכה ל: "אה, אז את גן צילה- תגידי ככה..." עד אז היא בקושי היתה או רק "ציגילי".
אמרתם "ציגילי" אמרתם הכל!

2 בייביגרו ורוד מידה 0-3, 2 בקבוקים, 2 מוצצים, 2 כסאות, 2 הליכוניים, 2 קוקואים מתנופפים בקודקוד, 2 פפיונים סגלגלים לשבת, 2 בימבות בחלוף החודשים, ואמא, ואבא ולול... כן 1 לול, מה יש, ציגילי לא מכירות אפשרות אחרת, בעירותם ובשנתם לא נפרדו, אף אחד כבר לא זוכר איך זה התחיל, סבתא גוטמכר טוענת שזה התבשל רק בגלל אילוץ טכני של מקום בחדר אבל אמא מתנגדת נחרצות וטוענת בכל תוקף כי "מה פתאום, הן לא הסכימו בשום אופן להיפרד..." גם סבתא קנופף לא נשארה אדישה: "עדיפה הבעיה הזאתי, שהן כל כך "דיבק", מה רציתם שיריבו כל היום "חולילע"?! שיהיה ככה, נו שוין, העיקר המאז'ל"
"ציגילי" נולדהו לפני 31 שנים ביום שנכפל בו כי טוב, בשעה מוצלחת וטובה להורים המאושרים שיצאו מן הבית "לקנות הפתעות" ל5 הילדים

נפסדים, אל תדאגו, העשייה שלה מתחילה ונגמרת רק בשלד, צילי יודעת מצוין שעיקר השמחה של ההורים זה למשש יצירה שהילדים עשו בעצמם, **אוהו כמה יודעת וכי יש מופלאה מן ההרגשה הזו?! בחזונה היא מישישה הרבה עבודות, היא מריחה את צנצנת הדבש בשאיפה אימהית למען תחשוב הילדונת שאיננה כי את צרור המור לפחות אמא מריחה, את החנוכיות ממנקי מקטרות היא מלטפת רק בעיניים, היא עדינה מדי החנוכיה של הבת שלהם, כבויה עדיין, גם כוסו של אליהו לא מתמלאת עדיין בביתם כי צעירים שכמותם עוד חוגגים אצל אחרים, מזל, מה היא צריכה את הייסורים האלו של קריאת "מה נשתנה" סולו, עוד מעט והיא גם תצטרך לגנוב את האפיקומן, אה? כבר 9 שנים היא ממששת את העבודה הזו שאולי אולי הייתה מגיעה לביתה ונתלית על המקרר, אולי, הלוואי.**

"לו רק היית יודע", מעלה צילי פתאום רחשים רוויי כמיהה, "לו רק היית יודע אז, כשחזרת מהקידוש שלנו, את מה שאתה יודע היום, היאך נדמית הייתה הדרך, אבא, מה הייתה אורכה? כמה פעמים היית עולה ויורד את רחוב רבי עקיבא ושפתין ממלמלות תפילה, כמה דמעות היית יוצק שם על האספלט השחור? לו רק היית יודע, אבאליה, אה? שמא

פרופ' יובל ירון פרופ' דור פרופסור שלמה משיח פרופסור לב רן פרופסור שולמן

רחובות בני ברק היו הופכות להיות ערוגות ערוגות של פרחים, תוצר מופלא של דמעותיך. גם הגזרה הייתה נשכחת כמו לא הייתה והרווח היה מכפיל את עצמו. כך שעות היית נע סביב עצמך וחותר שיערי שמייים, אני יודעת אבא, אני בטוחה. אולי לא היית חוזר הביתה לפני הבדלה בכלל, נהנית צילי לדמיון בהומור השחור שהפך להיות לחם חוקה בשם השפיות והחיוך השרד...

איזה מזל שאתה יודע רק את מה שאתה יודע, אבאליה, נס יש לכם שאתם לא יודעים כמעט ולא כלום. מתנה ענקית הבאתם לי ולעצמכם עוד כשהכנסתם אותי לראשונה, הביתה. את גילי- היא מצילה אותי מן היאוש, היא מצילה אתכם מן המכאוב... היא הכותל ואביטל הממחטה...

...

ארבעה חודשים אחרי החתונה שלה, שבעה חודשים אחרי החתונה של גילי, הרעיד צלצול הטלפון את ביתה ללא התחשבות בשעת הצהריים. מחסום הנימוסין לא עומד בין ציגילי, כלום לא עומד ביניהן, שום כלום. "צי", היא שמעה את "גי" מתייפחת, "נחשי מה!" בשעה טובה ניגבה צילי את עיניה הלחלוחיות ושלחה נשיקה מתעופפת דרך האפרכסת. כל היום היא ריחפה אחר כך, צעדיה מחולות וקילוף תפוחי האדמה תיפוף אינדונזי. היא חיכתה לרגע הזה כל כך, פחדה להקדים קנה לוושט ומעתה זה כבר יהיה בסדר, כבר "מותר" לה... לא ארכה לה השעה שבועיים אחר כך התנגן פזמון חוזר ביניהן רק שהמסלול היה הפוך... "גי" היא אמרה לפומית יותר באיפוק, "נחשי מה!" בשעה טובה הייתה נרגשת עכשיו גילי, ושתייה מתייפחות ממששות את המרחק המכעים אבל נוגעות ברגישות אחת בדופק רעותה...

2 בייביגרו ורוד מידה 0-3, 2 בקבוקים, 2 מוצצים, 2 כסאות, 2 הליכוניים,

1-800-300-307

לתרומות ולהשתתפות
בסגולות (24 שעות):

בוני עולם
תמיכה וסיוע לחשוכי בנינים

2 קוקואים מתנפפים בקודקוד, 2 פפיונים סגלגלים לשבת, 2 בימבות בחלוף החודשים, רק ההמשך יהיה שונה 2 אבא 2 אימא. כך משחזרת "ציי" את הפיוט השגור על לשונן בשינוי העדין ו"גי" אומרת- "נו מה, השתדרגנו" והצחוק ישרר את ההתרגשות העזה. "ואלו פיהן מלא שירה כים שפתותיהן שבח אין הן מספיקות להודות על שתיים מאלף אלפי פעמים הטובות..." לו רק יבואו אל בתינו זוג חברות תאומות ברוח או זוג למזנים מובהקים דיינו, חשבה צילי בלי לומר, אלא שגילי מאופקת פחות ומשחררת יותר טענה "אם הם לא יהיו מאותו הסוג, בעיית השידוכים נפתרת לאלתר, אפשר לשבור צלחת כבר עכשיו. את רואה אותנו מחיתונים צילי? אפילו כלכלית נסתדר, אני בטוחה, " כמה צולף הזיכרון עכשיו וכמה חותך את הבשר, כמו מסרקות של ברזל. כאילו זה קרה אתמול, היא נדהמת על עצמה, "מה קורה לך" היא תברר אחר כך, מול ספר התהילים הפתוח בפעם המי יודע כמה,

6 חודשים פיעמו הלבבות המיניאטוריים אצל שתיהן, עד שיום אחד נותרה רק גילי עם המתנה הנפלאה בעולם, זו שקרמה עור וגידים, לחיים שמנמנות וחיוך טהור וזך- אביטל. אצל צילי הסיפור הזה הסתיים אחרת, טראגי וכואב, סוחט כוחות נפשיים ופיזיים ומותיר את הבית כמו לא עזבו אותו דייריו אך לפני 5 ימים והם היו שלושה. רק אחר כך דממה מעיקה מוהלת בתוכה צער על האובדן, מבוכה מן המגיבים, כאב של פרידה וריקנות מחלום הנגזר עם הרוח...

אביטל נולדה חודשיים אחר כך, משאת הנפש ונחמה למשפחה כולה ולצילי בפרט. המרחק היווה מטריד טכני בלבד. יותר מכל ארגון חסד שבעולם, הייתה צילה האצילה משען לאחותה היולדת. ורק בהגיה רקמת תלתלים על ראשה הקטן של אביטל, הפך זה להיות מקום המסתור הסודי של צילי. לא שאביטל הבינה הרבה, לפחות לא בהתחלה אבל היא נצרה את הסוד הקטן והכמוס בליבה. לימים ארוכים, ארוכים מדי... אביטל איננה אחיינית של צילי, עובדה לגילי ישנו כבר גדוד מרשים. היא הבת שפתאום לא היה לה, היא החלום שניתן לגעת בקצהו, להריח את ריחו, למולל את אצבעותיו השמנמנות בכף ידה המגודלת. אביטל היא - היא כמעט של צילי, מה יש לדבר...

עד לפני 3 שנים, כשאביטל השכילה בגן, הייתה צילי מרצדת עם כריות אצבעותיה על היצירות שהביאה הביתה, מחליפה בהיסח הדעת את תלתליה השחורים בשיער ג'ינג'י גולש או בלונד כהה, משמיטה גומת חן או רק מסיטה אותו לסנטר כמו במשפחה של מוטי, מעגלת פינות או מייצרת מותניים, הכל כדי הדמיון הבוהה במה שיכול היה להיות ואיננו. אבל היום אביטל כבר גדולה ואת היצירות מהגן מחליפים דפי שכפול, מבחנים של מצטיינות ותעודות מחצית. כמו שיכול היה להיות אצלה בבית, בדיוק אותו הדבר, בול. אבל תחת זאת שום כלום גדול וצועק, כבר גדולה אביטל, אחות בכורה לדוד ויהונתן התאומים שאחריה, לרוני ולרונית, התאומים שאחריהם ולפי הקטן בן השנתיים, ידיה מלאות

עבודה כאילו אין לה שכפולים לצביעה, כאילו אין לה ללמוד בעל פה את המתנות שהעניק יעקב לעשיו, כאילו היא לא בכתה ג' אלא י"ג, כל כך גדולה ובחשיה השישי והשביעי היא מבינה שמעל כל אלו יש לה תפקיד חשוב לא פחות- להשתדל להיות של צילי. אביטל מסתפרת- צילי מחייכת, אביטל משתעלת- צילי דואגת, אביטל במבחן- צילי מתפללת, אביטל מצליחה- צילי מרוממת.

קשר עמוק להן לשילוב המיוחד של צילה אביטל, יום ההולדת של אביטל, מורט עצבים במיוחד, כי מי אם לא צילי שתקנה לה מתנה מקסימה ומיוחדת, נו, מי? אולם העניין מורכב עשרת מונים, ליום ההולדת הבא, נעשתה הזמנה טלפונית לכבשת ה'ניקי' הכי תפוחה בתנוה. גילי לא תאהב את הרעיון, אין לה מקום ולעולם הכבשה שאוטוטו תהיה מאובקת לא תצליח לפרוץ את הכניסה למכונת הכביסה המשפחתית, אבל אלו מסוג הדברים הנכנסים לקטגוריית "קשר של שתיקה" בין שתיהן. ברור לכל, גם לצילי בעצמה, שהקניות הבומבסטיות, חסרות ההתכוונות לצרכים האמיתיים, הן שבבי החלום מן הימים ההם, מן הזמן הזה... אז, אותו היום בו ירדה ההבנה כי נתח נכבד נתלש מסיפור המופת ושמו "ציגילי". זה קרה עת הגיעה לביקור ביום ההולדת השלישי של אביטל, במבה בצלחות פלסטיק ורודות וסוכריות טופי עליהן, חיכו במרכז השולחן, כוסות מעוטרת בפרצופי סמיילי ובתוכן מפיון רוד. סרטים בשיער, שלטים על הדלת... - ואמא אחת, גילי, בחלוק מעוטר בכתמי שוקולד, מחזיקה בידה את קופסת הסוכריות לפיזור מעל העוגה...

אם, כך נראית ההתארגנות בכל בית יום לפני המסיבה בגן, כך עומדת כל אמה ליד השיש כי בפתק הגנת רשמה במפורש שצריך להביא עוגה ביתית פשוטה ולא ראוותנית מהקונדיטוריה, הכיור מתמלא בכלים מבלגנים את הסלון כי אמא לא רואה. וסירים, הילדים קצף לבן משפירץ על אריחי הקרמיקה ואשה אחת עייפה מסיטה זבוב טורדן עם המרפק... אהה--- איך לא לקחתי הכל בחשבון כשכתבתי את הדף לאמהות, למה הייתי קשוחה כל כך ולא מאפשרת עוגה קנויה, נגיד עוגת הבית, מה יש?

הרהורים נונים האפירו את פניה של צילי, גילי הבחינה מיד. אסימון רב ערך גלש במורד התודעה מן הירכתיים האחוריים של המח, ופילס דרכו אל הלב... אי אי צילי, תראי את עצמך, ביתך הנקי כבר חישב להיפרד משברו, ליבך המתרוגן דרך קבע, נרפא מאבלו אך הוא ריקן עדין ומצוחצח, בעוד שאצל גילי- משיחין בדברים מרומז של עולם דוגמת- האוטו שלנו גדול וירוק... נוסע רחוק... רחוק נסע האוטו של גילי, רחוק מדי, אה?? תוך שעה, כשישבה באוטובוס בואכה אלעד, גמלה בליבה ההחלטה לפנות לבוני עולם. זהו, ובהיות צילי מכירה את צילה מצוין ועוד איך, מיד "נגעה בא-דום" להבטיח שאין חרטות, זהו. נקודה.

כמעט 6 שנים תמימות מאז, איך התגמגמתי ולא ידעתי ממה להתחיל, איך יצאו לי המילים כמו עיסה דביקה נטולת סוכריות מעליה, ואיזו חברה אמיתית וקרובה יש לי מאז אותה שיחה. עמדתי בפניה של חדר השינה, דיברתי בלחש, (את מי פחדתי להעיר, בדיוק!!) ופתאום זה נהיה פשוט ואח"כ היא כבר התקשרה מעצמה ודי הייתי בהלם שהיא זוכרת אותי בכלל כי בטח יש לה אלף כמוני, אמרתי לה והיא נעלבה כי הרגשתי על אמת, במיוחד במרוצת השנים שהעצב שלי- שלה הוא ושמחותי הקטנות בינתיים מסכות לה אושר רב. אם אין את גילי ואין את גילי בעניינים האלה, מזל שיש אותם "בוני עולם" שם מפוצץ לאנשים, למסירות, לאהבה גדולה, למקצועיות מדהימה, ללב- לב אחד גדול שכמו כל מעייניו וכל עולמו הוא אני...

'טוב לי וטוב לגילי', חשבה צילי שוב על בוני עולם... בשביל מה יש 'בוני עולם', אם לא בשביל שאשאר אותה מחוץ לתמונה, כמה היא עוד מסוגלת לשאת ... מאיפה לה הכוחות? הקב"ה מסייע למי שמתנסה, לא כתוב באף מקום שגם לאחיות של אלו הוא מזרים כוחות מיוחדים, לפחות אני לא מצאתי את המקור לזה... מול רחל אני מרגישה הרבה יותר נח, הפרספקטיבה שלה רחבה יותר, ההסתכלות, במשעול הדוקרני הזה שאני צועדת, כבר צעדו רבים וטובים לפני, גם רחל קצת בעצמה, הבנתי מבין השורות, היא תומכת, היא מכילה, היא מלאה כרימון וגילי ישנה בזכותה בלילה הרבה יותר בקלות.

מזל שגילי לא שומעת את הדו שיח הזה עכשיו, לו הייתה כן מאזינה ל"ציי", ו"ציי" עכשיו, היא הייתה מתנגדת, ודאי, משום שהיא לא יכולה לשער מה נחשך מאחזניה, כאילו היא מסוגלת לשאת את מדקרות הלילה הקבועות, את הציפייה הדרוכה בימי ההמתנה, את המרחק הפיזי שבינה לבין חדר הניתוח לפני שבועיים, את תוצאות התחקיר במעבדה, את התשובה החדה, הקרירה, הלקונית. מה כבר היא יכלה לעזור לי שם? רחל גייסה את התומכת התורנית, היא ישבה ליד המיטה שלי עד לאחר ההתאוששות, כשיכולתי דיברנו, כשלא, היא רק ניגבה את שפתיי החרבות. ואם "גילי היתה מחליפה את בוני עולם, כמו שתמיד היא מקטרת: 'מה את צריכה אותם? את יתומה חלילה? בת בלי בית? אני לא מבינה אותך!' גם מאחורי החשבונות היא היתה מסוגלת לעמוד? מעניין מה תחשוב אז על "בת בלי בית..." אולי היא תבין סופסוף שאני מליונרית, יש לי שתי משפחות, שני בתים הבית ובוני עולם. בוני עולם והבית...

היא תשוב לימים ההם, תתנתק רגע ושוב תביט ביונה הנולדת כאן ועכשיו ע"י הגנת צילה שכמו הרבה פעמים בזמן האחרון נסחפת במחשבות מכל סוג, זו היונה שתעטר את השלט המרהיב והמזמין בברכות הבאות את הזאטוטות שבואו תבואנה עוד שבוע לנן צילה. היא מרססת עכשיו את הכנף של היונה על הרצפה ומדביקה לה כמה גרגירי פופקורן שקנתה במיוחד, שיהיה לה זרעונים.

ובעוד הכנף הפלומתי התמלא שם בבית ברסיסי אפור וכסף ועליהם פוץ סינטטי, צילי נזהרה לא להניע את כנפיה שלה יתר על המידה, איך אמר לה הרופא חמישה ימים קודם לכן, בדיוק שבועיים לפני תחילת הלימודים, "השתדלות רפואית נעשתה עד המקסימום הפעם, עכשיו תורכם הזוג שנלר, אם הכל ילך כשורה, צילה, תצטרכי לחפש מחליפה לתשעה החודשים הקרובים, לא אתן לך לצאת לעבודה, בהם." מוטי בירר למה התכוון כבוד הפר' והוא שב ואמר את מה שידעו כבר מזמן "שום כלום פעילות גופנית." שילמו, חייכו ויצאו.

הדרך הביתה הייתה מורכבת, מוטי האריך אותה בשלושים דקות לפחות על מנת למנוע פסי האטה, אפילו רמזורים הפחידו אותו כי חשש לעצור ולהתניע לעצור ולהתניע, מי יודע אולי גם זו פעילות גופנית... "את שומעת צילי, אנחנו חייבים להיכנס למשמר תקיף יותר, נופל לך משהו על הריצפה, אין דבר, זה יחכה לי לערב. לא רוצה כביסות לא גיהוץ ולא שום כלום, פלאפל גם ישיבע אותי השבועיים האלו ואם יש משהו שאת צריכה דחוף, רק בישיבה, תבטיחי לי." לחלוחית בעיניים והבטחה נחרצת.

"ברור מוטי, ברור"

אז בהגיע תור כנפי היונה להתהוות על משטח הפוליגל, צילי ריחפה מעליה וריססה אותה בלי להתכופף אפילו טיפונת, עופי יונה היא רצתה ללחוש לה, לא את גן צילה תעטרי, השנה תבוא מחליפה והיא גם תנצור אותך כבבת, אל תדאגי, הגנת צילה בע"ה תישאר בבית לשנה תשמור ותנצור בחסדי שמים את גוזליה שלה, שום כלום תנועות מיותרות. מנוחה מלאה עדי היום הנכסף בשעה טובה... כמעט חישיבה הלחלוחית הקבועה להכתים את הכנף חלילה, אבל אז, בדיוק באותו הרגע צלצל הטלפון והיא רצה לענות ל"גילי" שהייתה על הקו. "שלום" של מצב רוח היא הפטירה לעומתה, ברור, "גילי" איבחנה אותה בשנינות הראשונה ולמדה ממנו ש"ציי" במצב מצוין, את האנחה היא לא שמעה, ואת עצביה הרופפים היא לא השכילה לחוש, לא בגללה בגלל אחותה גיבורת הרוח, אחת ואין שנית לה.

כמה קיוותה צילי שהיונה תרחף ולו השנה הזו, היום הזה, בגן שרי, כי שבעה ימים עברו מאז הריסוס ההוא את כנף היונה בזהירות עצומה ועוד חמישה שלפני והרי לכם שנים עשר הימים מורטי העצבים עלי אדמות ומי שעוברת אותן כמוה, כמו "ציי", הרי היא משובחת. הלא כך אמר הרופא- "עכשיו תורכם הזוג שנלר" ולמתח הזה הוא התכוון ולעשייה החיובית על אף ולמרות ולמנוחה, לכל אלו. אבל לא! רצו משמיים אחרת. רק קיוותה צילי וחשב כך גם מוטי והייתה תפילתם כל אחד בפניתו, בוקעת רקיעים, והייתה שם משפחתם הקרובה כל כך, משפחת בוני עולם. היועצת, התומכת הרגשית, הפטרון והשליח, המתפלל על חברו זה שכנראה

נענה תחילה, אבל כולם עוד

הינם וצילי פוסעת חזור מן הגן עייפה, בניגוד לכל התחנונים ולכל התכנונים. מורחת חיוך אצילי של מי שביקרה 'איפה לא', ויצאה משם מחושלת כמו שרק היא מסוגלת, עסוקה בעבודה ברצינות. רוטינה שגרתית דוחפת את היד אל תא הדואר, שולפת מעטפה שמנמנה ובינות לתמונות של אביטל מן החופשה החולפת- גם פיתקון חמוד ואוהב: "צילי שנה פוריה ומבורכת, שלך, אביטל"

אבל שורה תחתונה (בינתיים) שום כלום חדש!! הלוואי והיה בינם, בין מוטי וצילי לבין הגוגואים, ולו משהו, אמן יהא שמיה רבא.

1-800-300-307

לתרומות ולהשתתפות בסגולות (24 שעות):

בוני עולם תמיכה וסיוע לחשוכי בני

"זכור לנו ברית אבות"

מנהג ישראל לפקוד קברי צדיקים בערב הימים הנוראים מניין תלמידי חכמים יעתירו בתפילה ויישאו את בקשותיכם האישיות אחת לאחת בכל ימי הרחמים והסליחות מיום ראש השנה ועד יום הכפורים, וביום הושענא רבא. במקומות הקדושים אשר סגולתם נודעת ומסוגלת מאד. מערת המכפלה - קברותיהם של האבות הקדושים קבר רחל - אמא רחל הנושאת את בשורת הגאולה - "ושבו בנים לגבולם" קבר הרשב"י - התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי אשר נאמר עליו "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק" בציונו של רבי לוי יצחק מברדיצ'וב - סנגורם של ישראל, שרץ אחר השטן המקטרג ופרק חבילות חבילות של עוונות מעגלתו...

פתח שערי שמים

סגולת י"ג המוהלים זכור לנו היום ברית שלוש עשרה

"גדולה מילה שי"ג בריתות נכרתו עליה"
סגולה עתיקת יומין היא להתפלל בשעת הברית בעת נשמע בכיו של הרך הנימול. זמן זה השקול כזמן תפילת נעילה, וזכות אליהו הנביא מלאך הברית מבשר הטוב חוברים יחד לזמן המסוגל ביותר לתפילה.
כל שם יוזכר ב"ג בריתות ע"י י"ג מוהלים יראי שמיים אשר ישפכו שיח ותחנונים בשעת הברית הברית בב' ימי ראש השנה ביום הכפורים וביום הושענא רבא.

"החותך חיים לכל חי" סגולה נפלאה לפרנסה

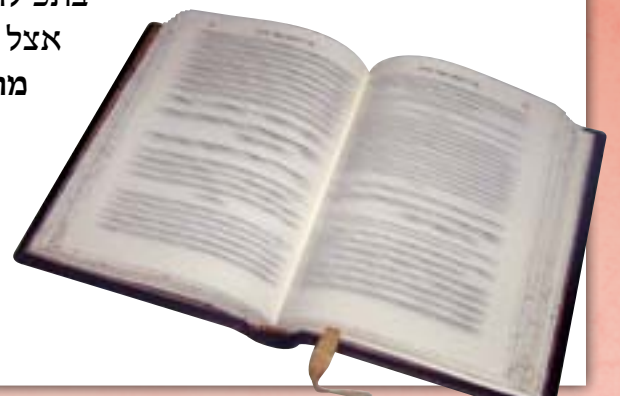
סגולה מיוחדת לפרנסה ברווח להשתמש בראש השנה בסכין חדש. זכה ארגון בוני עולם שכ"ק האדמו"ר מרחמיסטריוקא שליט"א יברך באופן אישי מספר סכינים לסגולה עבור התורמים והמסייעים לארגון בוני עולם

"זה' פקד את שרה" תיקון מיוחד לפקידת עקרות

בזמן קריאת התורה של ראש השנה בדקות השיא של היום הגדול הזה המסוגלות וידועות כסגולה להפקד בזרע של קיימא תרעיד עבורך קריאת "והשם פקד את שרה" ע"י ת"ח שהתנסו עצמם בנסיון אשר יעתירו עבורך בתפילה. ובנוסף יוזכר כל שם באופן אישי אצל גדולי הדור:

- מרן הגרא"ל שטיינמן שליט"א
- כ"ק האדמו"ר
- מרחמיסטריוקא שליט"א
- הצדיק המקובל
- רבי דוד אבוחצירא שליט"א

1-800-300-307

לתרומות ולהשתתפות בסגולות:

בוני עולם

תמיכה וסיוע לחשוכי בנים

לדוד מוטי
ודודה צילי היקרים!

לכבוד השנה החדשה
רציתי לאחל לכם מכל הלב
שתזכו גם לתינוק מתוק וחמוד כמו שלנו.
ושלדוד מוטי יהיה עם מי ללכת לאבות ובנים.
שתדעו שאני כל הזמן מתפלל עליכם
ובעזרת השם בשנה הבאה תקבלו
כרטיס ברכה מהילדים שלכם.

אוהב מאוד מאוד,
מוטי

